TẠP CHÍ NGHIÊN CỨU
PHẬT HỌC
CƠ QUAN NGÔN LUẬN CỦA TRUNG ƯƠNG GIÁO HỘI PHẬT GIÁO VIỆT NAM
ISSN: 2734-9195

Chọn một nẻo về

ISSN: 2734-9195 14:30 01/06/2026

Vì ở nơi đó, có một miền yêu thương không bao giờ khép lại, mà luôn rộng mở tựa nẻo về của những ai đã đi đủ xa, rồi nhận ra hạnh phúc bình dị đến thế.

Trăm vạn lối đi, một nẻo về

Sơn khê khắp chốn, cũng về quê

Bước chân dặm trường nhiều lần hỏi

Quê nhà? Đúng vậy, một nẻo về...

Về lại nơi vòm trời thấp thoáng bóng me già từng che mát **tuổi thơ**. Cây me ấy cả đời chẳng chịu bói quả, nhưng vẫn trụ vững qua bao mùa giông gió. Mỗi lần gió nổi, lá me lao xao như tiếng gọi đò xưa vọng về từ triền sông mờ sương khói. Ngày ấy, ta thường đứng dưới tán me đợi cha đi đồng về, đợi mẹ bên gian bếp nhỏ nghi ngút khói, đợi những chiều vàng chậm rãi trôi qua như chưa từng vội vã. Giờ trở lại, ta vẫn thấy bóng cây me già đó, chỉ có điều, rễ đã trồi lên như muốn ôm lấy thời gian, lá rũ xuống nằm đợi mùa đông khẽ khàng đi qua, như người già sức cùng lực kiệt nhưng vẫn cố níu giữ dư hương hoài niệm.

Hình mang tính minh họa. Nguồn: Internet

Phố thị tưởng như sinh ra để cho người ta đuổi bắt, nhìn ra phía nào cũng là ngả đi. Ngả rẽ về phía lo toan, ngả sang bận bịu, ngả bắt người ta phải lựa chọn, phải đánh đổi, phải chạy theo danh vọng như con thiêu thân lao vào đốm lửa tàn... Người ta đi, chẳng biết đâu là bến dừng, chỉ biết mỗi bước đều chất chồng thêm lớp bụi **thời gian**. Ta cũng từng đi qua bao ngả đường, qua bao ngôi nhà, cửa ngõ, nơi tiếng còi xe át cả tiếng lòng vang vọng. Giữa những trăm đường vạn lối, có khi ta tưởng mình quên mất đường về, quên mất dáng mẹ bên bếp than hồng thổi lửa, quên cả những buổi sớm mù sương, bàn chân cha vội vàng giữa ngày sương giá buốt.

Có những ngày giữa phố phường ngột ngạt, ta nghe đâu gió thoảng mùi quen. Chỉ là mùi khói thôi, mà như có ai khẽ gọi từ quê nhà da diết. Ta biết đã đến lúc mình phải đi, ngược về phía ký ức, về với con đường đất gồ ghề đá sỏi, mỗi vết chân đều thuộc về mình. Về để thấy ngôi nhà cũ đứng lặng trong mưa, mái ngói đã phai màu năm tháng, bờ tường như gót chân mẹ đã rạn nứt nhiều, nhưng vẫn có gì đó ấm nồng khi cánh cửa khẽ mở ra. **Mẹ** không còn đứng đợi ở bậc hiên như xưa, nhưng gió vẫn thổi về mang theo mùi nắng hong phơi quần áo, mùi khói bếp len qua khe cửa, mùi của những ngày an yên đã lùi xa mà vẫn còn nguyên vẹn.

Hình mang tính minh họa. Nguồn: Internet

Mảnh vườn sau nhà giờ cằn cỗi đi nhiều. Cỏ mọc chen cùng rau dại, hàng cau không còn trổ buồng, chỉ còn tiếng lá xào xạc khi gió thổi. Ta ngồi xuống bên thềm, nhìn những chiếc lá khô nằm rũ mục giữa lối đi, bỗng như được trở về giấc ngủ trưa năm nào. Mưa phùn lác đác, hạt nhỏ như tơ, dầm dề mà dịu dàng. Mưa tưới tắm cho mảnh vườn đơn độc ấy, như người xưa tưới tắm lại nỗi nhớ nơi

tâm hồn. Ta đưa tay hứng vài giọt mưa, cái lạnh ngấm vào da, mà lòng lại ấm như vừa chạm **miền thương nhớ**.

Giữa phố thị ồn ã, người ta mải đi tìm nơi để đến. Còn ta, chỉ muốn tìm lại nơi để về. Nơi không cần phô trương, không cần ánh đèn lấp lánh, chỉ cần hơi ấm trong gian bếp và tiếng gió lao xao trên vòm cây me già, cũng đủ cho lòng vời vợi an yên. Giữa muôn vàn ngã rẽ cuộc đời, ngả danh vọng, ngả tiền tài, ngả bon chen, ngả đố kị… người con quê vẫn chọn một nẻo về. Dù dòng đời xô đẩy, nẻo về ấy vẫn sáng rọi trong tim, như ngọn đèn hoài niệm không bao giờ tắt. Vì ở nơi đó, có một miền yêu thương không bao giờ khép lại, mà luôn rộng mở tựa nẻo về của những ai đã đi đủ xa, rồi nhận ra hạnh phúc bình dị đến thế.

Có lẽ, càng đi xa, người ta càng nhận ra: quê nhà không chỉ là chốn để trở về, mà là điểm tựa sâu thẳm trong tâm hồn. Ở đó, từng tiếng gió, từng mùi đất, từng giọt mưa cũng mang hình bóng của những người đã thương ta bằng tất cả những điều giản đơn nhất. Ở đó, mùa nào cũng có nỗi nhớ nằm chờ, chỉ cần ta bước về, là có thể nghe được tiếng lòng mình cất lên bằng giọng quê xưa. Có khi, hạnh phúc chẳng nằm ở những ngả đường rực rỡ ánh sáng, mà nằm ở chính nẻo nhỏ quanh co, nơi có người vẫn giữ cho ta một chỗ ngồi bên bếp lửa.

Giữa trăm ngả đi của kiếp người, ta vẫn chọn cho mình một nẻo về, nẻo của yêu thương, của ký ức, của những điều tưởng chừng đã cũ mà lưu dấu không phai. Bởi chỉ khi được bé lại trong lòng quê bao dung, nghe gió chạm vào lá me già, ta mới thật sự thấy mình được sống lại một cuộc đời bình dị nhưng đủ đầy, ăm ắp yêu thương.

Tác giả: **Nhật Phạm**

Thôn Hương Long, Phường Hà Huy Tập, Hà Tĩnh